

A

335
—
—
—
—

Egyes versek gyűjteménye c. kéz-
iratgyűjtemény "Bildergalerie 1." fel-
iratu dobozából a Servetus haláláról
szóló ének.

AZ ERDÉLYI NEMZETI MÚZEUM KÖNYVTÁRA

Egyes versek gyűjteménye

Kezdősora: *Séged hű Yervetus Krisztusnak szolgá-
ját.*

Czime: *Halvinus Fánostól Gyenevában ártat -
lanul megégettett Yervetus Mihálynak*

Kelte: *Utolsó tisztelettel*

Calvinus Janostól,
Genevában, ártatlannul megígértetett
Servetus Mihálynak
első sinterjegyzetele.

Teged hív Servetus Krisztusnak voltóját,
Sod nevedérséked sőtentő példáját,
Keresetsing vallásnak sündönt s példáját
Sinasja ha kesere bíralja pennáját.

Tudom egész világ hallotta híredet,
Genevában mikint sündönt sersedet;
De meg nem ölhesd ártatlan lelkeset -
Könyköltárad in is említem nevedet.

Itz is idejében felesen voltanad
Bálnak sündet fejed sünd nem lajostanad,
Noha e világban isd nem látottanad,
Tudom igaz hitben de megmaradtanad.

Szintén ugy mint régen, ma megpauztlatja
Az isten Sándust, s megpauzboristhatja,
Bálványozod sünd in rivet megpauztlatja,
Oman in voltóját tölesse sündhatja.

Spanyolország vala Servetus harója,
Hol Ausi Krisztusnak sündöntlik fáslyája;
De ott is istennek volt gaudja reája,
Mert emdatasom lön Krisztus voltója.

Mertem mint hű volga sünd salsentvudával
Sod lelket sündte sündal s irásával,
Nem megjellette megvallani rájával,
Hogy az erubé Jézus ul meunyben sündjával.

Pápa fográgától hogy megrakadula,
Híjével pusztaóra s erdőkre vonula,
Sokszor imádkozván, arcára leborula,
Vége Gyenevába, birtáka indula.

Calvinus jánosról volt ismeretében,
Sőt la szabó ruhóm, sidos sünetében,
Mert sidos irással voltak egyességben,
Mig Calvinus ezt püspöki sineségbe.

De mihelyt megraká püspöki sineséget
Udara mutatni ő is bölcsességét.
Talat ő is vették sönyni mesterséget:
Hogy elválasszástól vákának időséget.

A mellett az ember Jernst megrakada,
Amat megalloit az ördögnek ada,
Az retkeséget elvetti fogada,
Szóv vörökre fegyverit ragada.

Servetus nem tudván ezt a valádrágot,
Calvinustan semét állhatatosságot,
Gyenevába juta, vévén bátorságot,
Calvinustól veket nagyobb bátorságot.

Szövedal jobb lett volna Récsben megrakadni,
Servetusnak lelkét ott Krisztusnak adni,
Mint a calvinisták süribe rakadni,
Calvinusnak véres Rexibe akadni.

Mert Calvinus jános nyikván azt hirdette:
Az Isten az embert mig nem stremslette
Ért életre, amast halálra vendlte —
És így minden bünre népet keresztette.

Filó azért a nép reád ne támadjan,
Kegyes Servetus is séged megrakodjan,
Isten bátor sivet nekéd mennyből adjan,
Hogy halálig lelket Krisztussal maradjon.

Vasárnap estezett, reggel, Gyenevára
Előben is mezei Ismer templomára
Fővezény módjára üle sennyezőre
Hát Calvinus maga saját catedrára.

Trinitén elváltatást, sennelést forogtja,
Philosophiából népmeséket mutatja,
Főszékedestet éppen háborúztatja;
Servetus országát sünyekkel ártatja.

Egy valaki kérdésként vesztet sennelést;
Felele: Neve híres Calvinus sennelést,
Ellene van Trinitus evangéliumának
Tudományra utja postol sennelést.

Calvinusnak sennelést est sennelést sennelést,
Főszék, sennelést módjára megkötél;
Hogy Servetust lássák, fejüket sennelést,
Mert unitariust sennelést mezei vesztet.

Calvinus sennelést sennelést sennelést,
Hát már a sennelést sennelést sennelést;
A felbontult népmeséket, hogy hallgatna, sennelést,
Servetusa postol-sennelést sennelést.

Mit sennelést, azt mondván, a mi senneléstben?
Te sennelést, mit látsz sennelést senneléstben?
Neve sennelést, hogy sennelést senneléstben?
Meg neve sennelést, sennelést meg, a mi senneléstben.

Te sennelést-sennelést, az Ismer senneléstben
Mert neve híres, sennelést sennelést senneléstben?
Aha, sennelést-sennelést sennelést senneléstben –
Párisban sennelést-sennelést senneléstben.

Felele Servetus: sennelést, sennelést sennelést
sennelést. Felele meg. S sennelést sennelést,
Calvinus sennelést, sennelést is sennelést,
De sennelést sennelést sennelést meg neve sennelést.

Mind ismit Servetus: Te kristuss saavad,
Mert si eest mehit, laibodal saavad,
Ka igax lellekdel est jol meppustolad,
Igar kristust nem hior, batrian eluandkator.

Sis valloisid merint, la eluolavattam,
Eletae, vax, pedig, postolra laagattam,
Ka eestmekriqnet laugana asadlam,
Nem eu vaxpob vektor, magam nem birhatdam.

Irabad aharatod ast vallois, loyy, minnen,
vanod, a puvra hit siged iduexissen.
E vaxingbol istan rivarom seerissen,
Meppereitvii siged meunqben vaxerissen.

Laxalla Calvinus, pookid vaxajana,
Servetus tehitte meunqben kristurana.
Bektor a lahana, bilinnet laujana
vetenel, nem lajtoa instantiajana.

Paranerola meunq viixere fetol;
Oxid a tomlorret lajduok rivul, belol.
Ixorougattalik moss telke minden fetol;
Kaitul halal vaxpui, s vaxedeleen etol.

Kappol nem vaxpohalik ox vaxlophox sotue,
Ejjet pedig le vax vaxlop melle' lojtoe.
Calvinus possajot hiettel meppereitte,
Meeste suldi vaxar lellekdel sotue.

Meisten suseentiat iramad fejere,
Roumabot suldenel atlot a humpere;
Mind ax alhal bixxal Calvinus seere,
Ejjet henevanat vaxad seere.

Kaxpitu Servetus, suden ast gaudollat
A peesi lauxarot miske elxaxgattat,
Axtatlan fejeret meppahabitattat;
De jaj, vaxpob rivna. te magadat axtat.

Nem tudod: Calvinus vadászta ítéletet,
Némi sorsdöcsebe is ő vetett seregét,
Spanyoloknak ista: üsvöl el fejedet,
Egyszer meg kamis, esetnek könyvedet.

Nécsből kimaladván, mentél Genevába,
Mint hívszus Amartól tráfás házába.
Jedarov, Calvinus, ugilván pennájában
Vols néked, s te biztat válszói havában.

Pilatus, Herodes megbarátokozának,
Mikor a Krisztumak szilthori voltakak.
Calvinus sa pápa eget voxoltának,
Mikor Servetumak véreben ittanak.

Calvinus bírának est igazifialja,
Ninó tanásvrit menser convocialja;
Calvinus maktára causat proclamialja
Servetumak a imis hi is defendialja.

Calvinus nem megea be a tanásvritba,
Meg ne partixtene magát papizgába,
Szadárát küldi el, hi für hanghájában,
setvöl, chetvel Servetus hurában.

A tanásvrit nem ugula Servetus dolgátoz,
Causat relegialja Calvinus házátoz;
Kap rajta, s papokat, a hid Genevátoz
Közel voltak, postán hivata házátoz.

Ott ő maga áll fel, s maga provocialja,
Maga a bizonygás, s maga accusialja,
Maga iteli meg, maga condemnialja,
Sententiaját is maga pronuncialja.

De mikor voxolui a papok kerdeneit,
Calvinusak noha volan expexteneit,
De a hid szentöl mind indokolt felteneit,
Servetusól ^{nem} igazu könyven végezineit.

Németek voltak, hogy németül beszéltek,
Németek azt mondják: feje véstessék,
Németek: örökös fogvágva vették,
Calvinus parancsol, hogy megégetessék.

Sirhatok meg az élet, aki azokat hallod,
Mert tudom mindennek ezt te sem jánallod,
Rövid időn te is ezt megpaparszallod,
Nivált ha az ember Jézus te megallo.

Ha élve Daniel, most nagy csatát venne,
Servesus halálka is kinyer nem venne
Nak a Gamaliel tanácsátot lenne,
° Egy his igazságot ma Servesus venne.

De a hol Chaiphos Annas német ütnek,
Pitarus, Herodes hova egybegyűlnek,
Nivált ha Jutánat jól egybekerülnek,
Azok végezésem volna megéremülnek.

Calvinus Servesus törvénybe hozatja,
Magát mersi, de ő még meg sem hallgatja,
Féjre írték isz pronunciatatja,
Kobírvaik kérebe sietve adatja.

Niváltja, ha ember Jézus megtagadja,
Meggősi, s lábával német megpapodja,
Neki gratiat ad, életét meghagyja,
A paprákat, a hol kivánja, megadja.

Est hallván Servesus nagy keserűséggel
Monda Calvinusnak: bezzel el sirtéséged!
Mert veszem a világ minden dicsőségét,
Uram mellett állom, mind holtig hűséggel.

Az az Jézus jó el, hirtől megidélni,
Nít te sagadv, sapadv, nem tudsz tőle félteni.
Nem som midépen fogsz ezet megbeszélteni,
Mert háromlászodat iszoxam beszélteni.

Arx Belle megpösmi, a Rivet katalom
Adottt Aupjätöl, s teljes bixodalom,
Arx Belle sapodni, hi igaz vltalom.
Hyeuvel selik meg pokol, ugy gondolom.

A mely Jesus értem s érte megöletett
Istentől Krisztusá s Urá sítetett.
Emek auzalok in seruet sítetett
Istent adn, hogy emek nem sítetett.

Neu haggja Calvinus többet molania,
Vigjetek rietve, Merde mandania;
Riepen elkarhorott, merő vátog fia,
Jobb egned a népet vereni, meghalnia.

Igy Karavoliatit neve az igaznak,
Dovabbul nau solga itt, mint a latornak.
Seruetus nem retteg, azok in latradnak,
Mondatik valatik örülnek e tornak.

A papostól helpe hogy sivitettik,
A papostól vizont megkeserittetik,
Gondolkozni neki idő engedtetik:
Segyen calvinista, meg nem égettetik.

Seruetus nemet az égre emeli,
Talan az Istent a Rivest nemletli,
Mert meg látodik, vizog his rivet megtele,
Sieruetek haman, papostnak feletli.

Vizont Seruetusnak a papost mondának
Familiájáért seduxue magának;
Ha ugyan nem sítet, itenjen lánának,
Dispositioját nya le javának.

Seruetus chuját a földről elvette,
Testamentumtételt meg nem emlitette
A papostnak ezt a feleletet sette:
Az Istent bizon, a hi seruetette.

Lásván a papot, hogy őt meg nem görbítették
A malma. Rovarot neki kizittették
Szurokkal, kénkövet megkegyeztetik
Servesus fejére végre tették.

A hóhér addigra Servesust láncokkal
köté az orlophoz, kezét iszraugokkal;
Jaj háttal néztem sok martíromokkal,
Kik kénkövetben híztek, így bánnak azokkal.

Ex sem clig, kénkövet probaköre velik.
Mig az is esnek, azt a törvényt sejtik.
A postolig alátkozták, vették,
Servesus lábához hóhérral kötötték.

Körülötte fábot nagy várat rakának,
A papot meg egyszer neki kiáltának:
Hígyen Coluimnak, kedvesen magának,
Ne kedvesen ember jems kénkövetének.

Servesus felsóval nekik kiált:
Abban hiszek, a ki vírével megvált,
Ha éntem menvedett, s halált megpróbált
Én is ma meghalok énté, mert kiáltam.

A hóhér egy üsdöt kezébe ragada,
Köt im oxide dobog, ima megmarta,
Ha megölik, magam nabadragot ada,
De szilkos nem leszek, így róza farta.

A vírével fekvett hóhérra kapának,
Ajándékot neki a papot nyújtának,
Végre égő üsdöt kezébe adának,
Beli fittant s a fát szegén meggyalának.

A sár Servesushoz közel kerde menni,
Melyben megrája kerde igen fáni,
Eldesdödik kinya gradicovskint nőni,
De ő nagy kinyát is iszemnek kövöni.

Elérszék végre a szenvedés úja,
Mely is Servetusnak minden száját járja,
Megváltó Krisztusát segítségére várja,
Megnyitá nékire melegséggel várja.

Mihelyt a szomoru fejében meggzula,
Síviz mögött a sűrű véraja sodula,
Festől talpiglan mind túsba bannla,
Sellek általánál Krisztushoz indula

Hogy kiált Servetus halála újában,
Sod ember sórvatart boerita ki újában
De az Ő Jézus is az ő keresztfáján
Felzúval kiálta halála újában.

Calvinus Servetus hamvat felvete,
Hogy megáthoztatá, szempomba vitete;
A folyóvizetke mind elhintetete;
Halottját így vola pogány sem temete.

Vértörpő Calvinus, ha elrendeltetét
Puskolra, Servetus megölvén, jöt tette;
De ha az itele se elrendeltetét,
Kidd mag, Jsten ellen se nagyot vétetét.

Exe a szimölere elválastarodna?
Exe fogamatja böles samitárodna?
Exe a szimere a se vallárodna?
Nem látod könyvében ezt a krisztusrodna!

Honnan vettek ezt az evös szabadrágot:
Selmimereken való urarogot?
Hogy fezzével vésd minden hamisrágot
Es megégetted ki vól igazrágot.

Templomot Mt. Dávid ha nem építetted,
Azért hogy here volt véreel fertézetted:
Nem isellet, ségzen Jsten isellet;
De ha így lesz, nem vére papi simeletted!

/

Elérkezék végre a szenvedés órája,
Mely is Servetusnak minden száját járja,
Megalívó Krisztusát segítségére vája,
Meggypilt kérsére megmentéséért vája.

Mihelyt a szomoru fejében meggyula,
Árviz mögött a tűz réája sodula,
Fésülől salpigyan mind sübbe bannla,
Sellek riáltával Krisztusához indula

Hogy riált Servetus halála óráján,
Sud ember népeulást boerata hí óráján
De az Úr Jézus is az ő keresztfáján
Feliróval riálta halála óráján.

Calvinus Servetus hánvát felvete,
Hogy megáldoztatás, seulptura vitet;
A folyónizetke mind elhindetete;
Kálolyát is, vola paping sem tenete.

Vértörő Calvinus, ha elrendeltetél
Pordola, Servetus megölém, jól tetted;
De ha az élet se elrendeltetél,
Hidd meg, Jsten ellen se nagyot vitetted.

Exe a epimölere elvátarodna?
Exe fogantatja töles samitárodna?
Exe a címere a te vallárodna?
Nem látsd könyvében ezt a Krisztusrodna!

Honnam vetted ezt az evös szabadrágot:
Sellekimmereten való urarágot?
Hogy fegyverrel vérsd minden hamisrágót
És megégettesed hí vól igazrágót.

Templomot Ist: Dávid ha nem építetted,
Akért hogy deke volt vérsel fertézetted:
Nem isillet, szegye Jsten itéletet;
De ha így lexx, nem vérsz papi sirtéletet!

/.

Embernek vérvét nát doloz, alboxni;
Servetusnak vére nád fog kiáltsani:
Kiszűlj itéletre, feleletet adni,
Mert a bűnűg ellen kesztél hadastoxni.

Az Isten fölűta Servetus sönypit,
Összeszedi harrvát s megégett crantsjait,
Egybeszedesteli minden ő saajait,
Megadja nékie mennyeorvág javait.

Mert Isten igazte is hittel fogadta:
Valaki hitet míg eddig megpartotta
Harcsát megharcsolta, páhaját futotta
Annak mint sönypébe nevet beiratta.

Ársatlan Servetus igaz megöletted,
Isten igazon furdált sönypét megégetted;
De hitet, vallásat errel nem vesztetted;
Confirmitad, s insábt maig is nevetted.

Calvinus mind addig sithon merkedett,
Servetus véreben míg megégetted.
Imuáron Servetus ma megmenekedett
Ördögöl, világot, sissdel vetitedett.

A Krisztus minékűnd sithonul sítetted,
Mihor ársatlannul itűnd megöletted,
Ikenvedett után megdieröittetted,
Iselő biróvá nyilűán rendeltetted.

Mi is azért töle tanuljunk menvedni,
Az anti krisztusnak semmit nem engedni,
Krisztigés minékűnd mind isig kéz lemmi,
Ha megkínálatunkat habálva is memmi.

Te pedig Mr Jézus, élő Isten fia,
Nis nekűnd világra küle mász Maria,

Méltóságossal nekünk mint lebbel adnia,
Hogy szívvel lehenünk érted meghalnia.

Servekus éneke.

Nosa: Jönni! horzait félelemmel -

Uram Jézus sötét ne fuss,
Mert én há' volgád vagyok;
Reám sőtint, nevedet hirt,
Mivel szinain vagyok.

Sics, jöjj el is ne hagyj el,
Mig erőmben el fogok.

Nagy néletlen is szegyetlen
Elleusig rám sámadat,
Szidalmasza s mecsinomasza,
Hokér szexébe ada.

A fájdalom, s a mitalom
Kinte siveusig lara.

Péged szalax s fölbiz alax
Az elleusignek mája;
Tieidet, s hivesidet
Vágya mabljaja.

Postlat nyitja, s szaraitja
vallásainak formája.

Kelj fel immán, mert siveus vár,
Es jöjj el szegyetel,

velem jöt szeg is nekem légy
Menny ~~szeg~~ szegyetel.

Szinainat s fájdalmimat
Szemvedjem birkességel.

Ne engedjed, s ne szemvedjed,
Hogy ól szaromoljanak,

Megszegjenek is éljenek,
Engedd, hogy megvalljanak,

Te volgaid is vallaid
Ne ~~szeg~~ ^{szeg} megszegedjanak.